

ननुराज्यं कुर्वतस्तव कथं मुक्तसंगितासंभावितेत्यत आह यथेत्यादिना सबीजत्वाद्भुक्तं जनयतीत्यध्याहृत्य योज्यं तद्वत्कर्मबीजस्थानीयं ॥ ३२ ॥ ३॥ ज्ञानं बुद्धिः अबीजं वासना बीजशून्यं न जायेतेन प्रवर्तते शिखापदयुक्तं प्रोक्तं नाम यस्य तेन पञ्चशिखेनेत्यर्थः ॥ ३४ ॥ अनर्थेशु ब्रुवधादौ परिग्रहे कृत्यादिसंयमे एतेषु रागरोषयोर्विषयेषु त्रुप्रश्रुतिषु व्यर्थत्वात्तेषां मिथ्यात्वेन निःस्वरूपत्वादित्यर्थः ॥ ३५ ॥ वास्येति वास्यसंज्ञकेन शस्त्रेण विभक्तिलोपः आर्षः अल्पं वास्यं वासीत्येति वा ॥ ३६ ॥ उपपादिता मालनो मुक्तसंगितामुपसंहरति सुखीति ॥ ३७ ॥ त्रिविधा ज्ञानोपास्तिकर्मात्मिका एका अन्या ज्ञानोपास्त्यात्मिका कर्मणां मानसानामपि तेन सांख्ययोगात्मिकेत्यर्थः ॥ ३८ ॥ ज्ञाननिष्ठां कर्मोपसर्जनां कर्मनिष्ठां ज्ञानोपसर्जनां ॥ ३९ ॥ एवं च त्वारः परपक्षा उपपन्नस्तः स्वमतमाह प्रहायेति उभयं समुच्चयविकल्पाख्यं पूर्वश्लोकद्वयोक्त्यङ्के

यथाक्षेत्रं मृदुभूतमद्विराष्ट्रावितंतथा ॥ जनयत्यं कुं कर्म नृणां तद्वत्पुनर्भवं ॥ ३२ ॥ यथा चोत्तापितं बीजं कपाले यत्र तत्र वा ॥ प्राप्याप्यं कुरे हेतुत्वमबीजत्वात् न जायते ॥ ३३ ॥ तद्वद्भगवतानेन शिखाप्रोक्तेन भिक्षुणा ॥ ज्ञानं कृतमबीजं मे विषयेषु न जायते ॥ ३४ ॥ नाभिरज्यतिकस्मिंश्चिन्नानर्थेन परिग्रहे ॥ नाभिरज्यति चैतेषु व्यर्थत्वाद्वागरोषयोः ॥ ३५ ॥ यश्च मे दक्षिणं बाहुं चंदनेन समुक्षयेत् ॥ स व्यंवास्यापि यस्तक्षेत्समावेतावुभौ मम ॥ ३६ ॥ सुखी सोहमवाप्त्यर्थः समलोष्टाश्मकांचनः ॥ मुक्तसंगः स्थितो राज्ये विशिष्टो न्यैस्त्रिदंडिभिः ॥ ३७ ॥ मोक्षे हि त्रिविधानिष्ठादृष्टान्यैर्मोक्षवित्तमैः ॥ ज्ञानं लोकोत्तरं यच्च सर्वत्यागश्च कर्मणां ॥ ३८ ॥ ज्ञाननिष्ठां वंद्ये के मोक्षशास्त्रविदो जनाः ॥ कर्मनिष्ठां तथैवान्येतयः सूक्ष्मदर्शिनः ॥ ३९ ॥ प्रहायो भयमप्येव ज्ञानं कर्म च केवलं ॥ तृतीयं यं समाख्यातानि ष्ठातेन महात्मना ॥ ४० ॥ यमेच नियमे चैव कामे द्वेषे परिग्रहे ॥ माने दंभे तथा स्नेहे सदृशास्ते कुटुंबिभिः ॥ ४१ ॥ त्रिदंडादिषु यद्यस्ति मोक्षो ज्ञानेन कस्यचित् ॥ छत्रादिषु कथं न स्यात्तुल्यहेतौ परिग्रहे ॥ ४२ ॥ येन येन हि यस्यार्थः कारणेनेह कर्मणि ॥ तत्तदालंबते सर्वद्रव्ये स्वार्थं परिग्रहे ॥ ४३ ॥ दोषदर्शी तु गार्हस्थ्ये यो ब्रजत्याश्रमांतरे ॥ उत्सृज्य परिगृहं श्वसोपिसंगान्नमुच्यते ॥ ४४ ॥

त्यर्थः ज्ञानस्य केवलत्वं कर्मकृतोपकारनैरपेक्ष्यं कर्मणः केवलत्वं प्रयोजनाभावेप्यत्यागः सेयं तृतीयानिष्ठा ज्ञानकर्मणोः समुच्चयपक्षाद्विकल्पपक्षाच्चात्म्या तेन पञ्चशिखेन समाख्याता ॥ ४० ॥ इमामेव निष्ठां स्तौति यमेचेति ते त्रिदंडिनः यमादौ सति गृहस्थः संन्यासितुल्यः कामादौ सति संन्यास्य पि गृहस्थतुल्य इत्यर्थः ॥ ४१ ॥ त्रिदंडेति यदि ज्ञानेनैव मोक्ष इति सिद्धं तर्हि त्रिदंडपरिग्रहवच्छत्रपरिग्रहोपि न बाधकः ज्ञानेन संगं भावस्योभयत्रापितुल्यत्वादित्यर्थः ॥ ४२ ॥ येनेति आलंबते प्रयोजनवत्तया आसक्तो भवति कुत्र कर्मणि द्रव्ये पश्चादौ स्वधनं अर्थः कृत्यादयस्तेषां परिग्रहे किमर्थं येन कारणेन अन्यादिना यस्यार्थः प्रयोजनं क्षुन्निवृत्त्यादितदर्थमित्यर्थः तथा चार्थस्याल्पत्वबहुत्वे बंधमोक्षहेतून् भवतः किंतु तत्रासक्त्यनासक्तौ एवेति भावः ॥ ४३ ॥ आधिपत्ये तुल्ये त्रिदंडाद्यर्थे आसक्तिर्बाधिकेत्याह दोषेति ॥ ४४ ॥